KAYIPLARIN GÖLGESİ

Gamze Tataroğlu

Tilki Kitap

Gamze Tataroğlu
Kayıpların Gölgesi

tilki
Kitap
yayınevi

Kayıpların Gölgesi
Gamze Tataroğlu

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Seda Taşçı
Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

1.Basım, İstanbul, Ocak 2026
ISBN: 978-625-5779-53-3
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KAYIPLARIN GÖLGESİ

Gamze Tataroğlu

YAZAR HAKKINDA

Gamze Tataroğlu, insan zihninin karanlık kıvrımlarını merak eden, gölgelerin içine bakmaktan çekinmeyen bir yazar. Yaşamı boyunca sezgileri güçlü oldu; insanların söylemediklerini, sakladıklarını ve bastırdıklarını hissetti. Bu yetenek, onu hem insan ruhuna hem de karanlığın sınırlarına yaklaştırdı.

"Kayıpların Gölgesi", Tataroğlu'nun yıllardır zihninde sessizce dolaşan soruların bir yansıması:

Bir insan ne kadar kaybolabilir?

Zihin nerede başlar, korku nerede biter?

İnsanı asıl ürküten şey dışarıdaki karanlık mı, yoksa kendi içindekiler mi?

Gamze Tataroğlu, yazılarında korkuyu yalnızca bir his olarak değil; geçmiş travmaların, bastırılmış duyguların ve gölgede kalan yüzleşmelerin bir sonucu olarak işler. Onun kaleminde korku, psikolojik bir derinliğe; kayıp ise bir dönüşüme dönüşür.

Okuyucularını yalnızca bir hikâyenin içine değil; kendi karanlıklarıyla yüzleşmeye davet eder. Çünkü Tataroğlu'na göre en büyük kâbuslar gecede değil, insanın iç dünyasında saklıdır.

1. Bölüm – Seans Başlıyor

Gece, şehrin üzerine çökmüş bir sessizlik gibi hastanenin koridorlarını sarmıştı. Loş ışıklar, duvarlara titrek gölgeler düşürüyor, içeride yankılanan ayak sesleri her defasında farklı bir yerden geliyordu.

Merve, uzun koridordan geçerken elindeki dosyaları sıkıca kavradı. Ayakları onu sanki kendi iradesi dışında yönlendiriyordu.

Yıllar sonra yeniden babasının kurduğu hastanenin başına geçmişti. "Arat Ruh ve Sinir Hastalıkları Kliniği" Bu isim hem gurur hem lanet gibi onun soyadına kazınmıştı.

Kapının üzerindeki pirinç tabelaya baktı. "Dr. Merve Arat – Klinik Direktörü."

Babası Nihat Arat'ın gölgesi hâlâ binanın duvarlarında geziyordu. Merve bazen onun parfümünü, bazen bastonunun sesini duyduğunu sanıyordu. Ama o ölmüştü. On yıl önce, bu hastanenin bodrum katında kalp krizi geçirerek.

Merve derin bir nefes aldı. İçeri girdiğinde odanın içindeki hava ağırdı, eski defterlerin ve alkolle temizlenmiş yüzeylerin kokusu birbirine karışmıştı.

Masanın üzerinde kırmızı bir defter duruyordu. Tozla kaplı kapağını parmaklarının ucuyla sildiğinde, altında silik bir yazı belirdi:

"Hasta 0 – Serkan K."

O ismi görünce kalbi hızla çarptı. Babasının en uzun süre takip ettiği vaka.

Serkan.

O çocuklukta işlediği cinayet, o sessiz yıllar, sonra gizemli taburcu edilişi…

Ve şimdi, yıllar sonra, yeniden hastaneye dönmüştü.

Tesadüf olamazdı.

Merve defteri açtı. İlk sayfada babasının el yazısıyla şu cümle vardı:

"Karanlık bazen genetik değildir. Ama bulaşıcıdır."

Sabah olduğunda hastane sessizliğini kaybetmişti. Hemşirelerin telaşlı adımları, tıbbi cihazların bip sesleri birbirine karışıyordu. Merve, sabah kahvesini eline almıştı ki kapı çaldı.

İçeri Gizem girdi. Gözlerinde endişe vardı.

— Hocam, Serkan Bey geldi. Nihat Bey'in eski hastası.Merve'nin elindeki fincan titredi. Yıllar sonra neden çıkıp gelmişti? Merve'nin aklı bulanmaya başladı. O esnada Serkan gri takım elbisesiyle odaya girdiğinde zaman durmuş gibiydi.

Yüzünde derin çizgiler, ama bakışlarında huzursuz bir bilgelik vardı.

— Yıllar sonra yine buradayım, dedi.

— Hoş geldiniz, dedi Merve, ama içi ürpermişti.

Serkan hafifçe gülümsedi.

— Babanız bana söz vermişti. Defteri yakacaktı. Yakmamış. Merve irkildi.

— Ne defteri?— Benim defterimi, Merve Hanım. O defter hâlâ sizi izliyor. Serkan'la kısa bir tanışma ve konuşmanın ardından Merve o gün daha fazla hastanede kalamayacağını anladı, bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordu. Kimseye hiçbir şey söylemeden hastaneden çıkıp hemen evin yolunu tuttu. Binaya girdiğinde posta kutusunda bir zarf buldu. Zarfın üzerinde yalnızca şu yazıyordu:

"Eda'dan."

Eda, Merve'nin çocukluk arkadaşıydı. Yıllar önce gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Zarfın içinden küçük bir fotoğraf çıktı. Fotoğrafta Merve ve Eda, hastanenin önünde duruyordu.

Ama arka planda bir siluet görünüyordu — gölgesi insan gibi bile değildi.

Fotoğrafın arkasında kısa bir not vardı:

"Bazı kayıplar bulunmak istemez."

Merve bir anda nefes almakta zorlandı. Elindeki fotoğraf titrerken ışıklar bir anlığına söndü.

Evde yalnızdı, ama duvardaki aynada arkasından birinin geçtiğini gördü.

Seslendi:

— Kim var orada?Cevap yoktu.

Sadece kendi yankısı: Kim var orada diyebildi tekrar; titrek ve korkak bir sesle ve o anda bayıldı.

Ertesi sabah, Merve hastaneye gider gitmez arşiv odasına indi. Bu bölüm neredeyse kimsenin girmediği, taş duvarlı eski bir sığınaktı.

Burası, hastanenin ilk yıllarında tedavi gören hastaların kayıtlarının tutulduğu yerdi.

Tozlu raflarda eski defterler, sararmış fotoğraflar ve babasının notları vardı.

Bir dosya özellikle dikkatini çekti:

"Hasta No: 1 – Selma U."

Dosyada Selma'nın yüzü yoktu; sadece gözleri, siyah bir mürekkep lekesiyle kapatılmıştı.

Altında babasının yazısı:

"Kendini iyileştireceğini sananlar, bazen hastalığın kaynağı olur."

Tam dosyayı kapatacakken arkadan bir uğultu duydu.

Sanki bodrumun taş duvarlarından biri nefes alıyordu.

Yaklaştı. Kulak verdi.

Duvarın içinden bir kadın sesi geldi:

— Merve… beni burada bıraktılar…O anda gözleri karardı ve yere yığıldı. Gözlerini açtığında kendi evindeydi ve oraya nasıl, ne şekilde gelmişti hiçbirini hatırlayamıyordu. Uzunca bir süre hafızasındakileri toparlamaya çalıştı ama hiçbir şeyi net bir şekilde anımsayamıyordu.

Göz kapakları ağırlaşırken bir anda yatak odasının kapısı gıcırdadı. Sanki aralıktan bir göz ona bakıyormuş gibi hissetti.

Ayağa kalktı, koridora çıktı, kimse yoktu.

Geri döndüğünde yatağında bir nesne buldu.

Küçük, eski bir serum şişesi. Üzerinde etiketi vardı:

“Serkan – Deney 2.”

Bunu kim getirmişti?

O sırada telefon çaldı. Arayan Hakan’dı.

— Merve, bu saatte aradığım için özür dilerim ama… hastanede bir şey oldu. Kameralar kendi kendine açılmış.

Hakan’ın sesi titriyordu.

Merve hızla giyinip hastaneye gitti. Gözetleme odasında monitörlerin hepsi yanıyordu.

Ekranlarda aynı görüntü dönüp duruyordu:

Bir kadın, hastanenin koridorunda yürüyordu.

Ama tarih 1984’tü.

Kadın Merve’ye benziyordu.

Hakan şaşkınlıkla monitörlere baktı.

— Bu kayıt bugüne ait değil.Merve fısıldadı:

— Bu… annem olabilir.

Merve’nin annesi, hastanenin eski hemşirelerinden biriydi. Babasının ölümünden kısa süre önce o da ortadan kaybolmuştu.

Merve hiçbir zaman cenazesini görememişti.

O gece, Hakan’la birlikte arşiv odasına indiklerinde eski hemşire kayıtlarını açtı.

Ve annesinin son vardiya notunu buldu:

“Gece 03:15 – 7 numaralı hasta uyanık. Duvarın içinden sesler geliyor.”

Altında imzası: Hemşire Ayla Arat.

Tam o an, odanın lambası patladı.

Duvarın arkasından, annesinin sesi duyuldu.

— Merve… seni asla bırakmadım…

Ertesi sabah Ceyda'nın çığlığıyla hastane yankılandı.

Odasında aynaları parçalanmış, elleri kan içindeydi.

— Yine o kadını gördüm! diye bağırıyordu.

— Kim? diye sordu Merve.

— Senin anneni! Duvarın içindeydi!Merve'nin gözleri doldu. Hakan hemen Ceyda'yı sakinleştirmeye çalıştı ama Ceyda birden susup yere çöktü.

Sadece bir kelime söyledi:

— Serkan…

Merve, Serkan'ın geçmişini araştırmaya devam etti.

Babası Nihat Arat'ın tuttuğu gizli defterde bazı isimler dikkatini çekti:

Hasta No: 3 – Halime

Hasta No: 4 – Yusuf

Hasta No: 5 – Eda T.

Eda'nın dosyası oradaydı.

Ve tarihler örtüşmüyordu. Eda, onun çocukluk arkadaşı olmadan önce, yıllar önce bu hastanede yatmıştı.

— Bu imkânsız… dedi Merve kendi kendine.

Ama Eda'nın dosyasında fotoğrafı vardı.

Ve o çocuk Merve'nin küçüklüğüne tıpatıp benziyordu.

Hakan dosyayı görünce yüzü soldu.

— Merve, bu çocuk sen olabilir misin?— Hayır, dedi Merve, ama sesi kararsızdı.

O gece evinde aynanın karşısına geçti.

Kendine baktı, uzun uzun.

Bir anlığına yansıma hareket etti — ama kendisi hareket etmemişti.

Aynadaki çocuk ona bakıyordu.

— Ben Eda değilim, dedi çocuk.

— Ben senin yansımanım.

O sesle birlikte odanın içi bir anlığına ağırlaştı.

Merve aynaya yaklaşmak istemiyordu ama bacakları onu kendi iradesi dışında hareket ettiriyormuş gibi öne doğru çekiyordu.

Aynadaki çocuk sakin, neredeyse donuk bir sesle konuşmaya devam etti:

— Ben Eda değilim.

Senin unutmayı seçtiğin hâlinim.

Merve'nin dudakları kurudu. Bir adım geri attı ama görüntü geri çekilmedi. Sanki ayna, duvarda asılı duran sıradan bir nesne değil, içeri doğru açılan başka bir odanın kapısıydı.

— Bu mümkün değil, diyebildi sadece.

Aynadaki çocuk başını yana eğdi.

— Hatırlamıyorsun değil mi?

Babanla bu hastaneye ilk gelişini…

Bodrum kattaki odayı…

Duvarın ardındaki ağlamayı…

Merve hızla gözlerini kapadı.

— Yoksun, diye fısıldadı. Yoksun, yoksun…

Gözlerini tekrar açtığında aynada sadece kendisi vardı.

Solgun, yorgun, gözlerinin altı morarmış bir kadın.

Bir psikiyatr.

Bir kız evlat.

Bir hasta.

Kalbi hızla çarparken usulca aynanın köşesine dokundu. Soğuktu. Cam gibiydi. Yani öyle olması gerekiyordu. Hızlı bir şekilde arşiv odasından çıktı, başı zonklamaya başladı.Koridordan geçerken duvardaki eski fotoğraflar yine dikkatini çekti. Siyah beyaz karelerde babası, dedesi, ilk hemşireler, ilk hastalar vardı.

Fotoğraflardan birinde küçük bir kız çocuğu fark etti.

Arka tarafta, loş bir köşede, diğer herkesin fark etmediği bir noktadan kameraya bakıyordu.

Upuzun örgü saçları vardı.

Merve gözlerini kısmadan bakmaya çalıştı.

O kadar tanıdık bir yüzdü ki…

— Hocam? diye seslendi arkasından Gizem.

— İyi misiniz?

Merve irkilip fotoğraftan uzaklaştı.

— İyiyim, sadece başım ağrıyor biraz.

Gizem'in elinde her zamanki gibi kahvesi ve birkaç dosya vardı.

— Bugün Serkan Bey'le görüşmeniz var, bir de Ceyda için kurula ek rapor istediler. Ayrıca… Eda Hanım aradı.

Merve'nin içi buz kesti.

— Kim aradı?

— Eda Hanım, diye tekrarladı Gizem. Dosyasında ismi Eda.T geçen hastanız. Yıllar önce babanızın yanında yatmış… Bugün sizinle görüşmek istiyor.

Merve bu ismin hastane kayıtlarında da olmasına mı şaşırsın, yoksa Eda'nın birdenbire ortaya çıkmasına mı, bilemedi.

— Tamam, dedi kısa bir nefes alarak. Onu öğleden sonra kaydedelim. Önce Serkan.

Serkan'ın odasına girdiğinde adam her zamanki gibi pencerenin önündeki koltukta oturuyor, elinde kırmızı kaplı bir defter tutuyordu.

Bu defteri daha önce görmemişti. Üzerinde hiçbir yazı yoktu ama kapak, tıpkı arşivde bulduğu eski deftere benziyordu.

— Bugün nasılsınız, Serkan Bey? diye sordu Merve.

— Bugün hava güzel, dedi Serkan. Gökyüzü sakin olduğunda, içimizdeki fırtına daha çok duyulur.

Merve, deftere işaret etti.

— Onu daha önce görmemiştim.

Serkan, defteri avuçlarında biraz sıktı.

— Bu… babanızın bana verdiği defter değil.

Bu benim defterim.

Kayıplarımın defteri.

Merve sandalyeye oturdu.

— Sizinle konuşmak istiyorum. Çocukluğunuzdan, annenizden, babanızdan… Ve bu hastaneden ayrıldıktan sonra neler yaşadığınızdan.

Serkan gözlerini kitaplığa çevirdi, sonra tekrar Merve'ye bakmadan konuştu.

— Babanız bana, ‘Merak ettiklerimi yaz, anlatmak zorunda kalmazsın.’ demişti.

Ben de yazdım.

Yıllarca yazdım.

Sonra defteri kaybettim.

Sonra bir gün… kızımın elinde buldum.

Merve’nin içi ürperdi.

— Kızınız mı? diye sordu, sesi kısılmış şekilde.

Serkan’ın dudaklarında hafif bir acı tebessüm oluştu.

— Evet.

Senin yanından hiç ayrılmayan o sarışın kız…

Merve’nin eli, farkında olmadan masanın kenarını kavradı.

— Gizem’den mi bahsediyorsunuz?

Serkan susup ona baktı.

Bu bakış, cevabın zaten içinde saklı olduğunu anlatan bir bakıştı.

Gizem’in yanına gittiğinde genç kız dosyalarla boğuşuyor, Merve’nin her hareketini dikkatle takip ediyordu.

— Gizemciğim, dedi Merve sakin bir ses tonuyla.

Baban ne iş yapar?

Gizem kısa bir an duraksadı. Bu soru ona daha önce sayısız kez sorulmuştu ama Merve’nin sesindeki o ince titrek ton, sorunun çok daha derin bir yere değdiğini hissettiriyordu.

— Emekli, dedi kısa bir şekilde.

— Ne işten emekli?

— Usta öğreticiydi, hocam. Meslek lisesinde yıllarca ders verdi.Gözlerini kaçırmıştı.

Merve bir süre onu süzdü.

— Adı nedir babanın?

— Ser… diye başladı Gizem, sonra cümlenin geri kalanını yuttu.

Selim, dedi aceleyle. Selim.

Merve daha fazla üstelemedi.

— Peki, dedi. Bugün biraz yoğun olacağız. Öğleden sonra gelecek yeni hasta var. Dosya hazırlığını bitirelim.

Gizem başını salladı ama Merve o an, kızın elinin titrediğini fark etti. Dosyaları toparlarken parmakları sayfanın kenarında geziniyor, sanki bir yere değmemeye çalışıyordu.

Ceyda'nın odasına girdiğinde odaya ağır bir koku hâkimdi.

Ne ilaç ne de çürümüş bir koku…

Daha çok nem, toprak ve eski rutubetin karışımı gibi.

Ceyda yatakta oturmuş, duvara bakıyordu.

Dudakları kıpır kıpırdı.

— Ceyda? dedi Merve usulca.

Ceyda dönüp ona baktı. Bir anda gözleri doldu.

— Beni neden burada bıraktınız? dedi.

Gece yine geldi o. Duvarın içine saklandı. Ninni söyledi bana.

— Ne söyledi? diye sordu Merve, yatağın kenarına otururken.

Ceyda başını hafifçe salladı ve alçak bir sesle söylemeye başladı:

— Ayna ayna bul beni,

Orada en derin korkun,

İçindeki ruhta saklı…

Merve'nin kanı çekildi. Bu sözleri daha önce de duymuştu.

Ceyda devam etti:

— Duvarın ardı, suyun altı,

Kayıp olan her şey geri gelir,

Yeter ki sen görmeye razı ol…

Merve'nin içi ürperdi.

— Bu sözleri sana kim öğretti? diye sordu.

Ceyda gözlerini kırpıştırdı.

— Annem, dedi. Ama annem öldü. Sonra başka biri aynı ninniyi söyledi. Bir keresinde… ses senin sesine benziyordu.

Merve konuşacak kelime bulamadı.

Öğleden sonra, bekleme salonuna indiğinde Eda oradaydı.

Zaman, onun yüzünde tuhaf bir şekilde akmıştı. Gençlik enerjisi duruyordu ama gözlerinin etrafını saran çizgiler, yılların yükünden iz taşıyordu.

Kalkıp Merve'ye sarıldı.

— Kızım, dedi. Sen ne hâle gelmişsin böyle…

Merve, Eda'nın kokusunu içine çekti.

Gençliğinin, okul kantininin, annesinin yaptığı böreklerin kokusu gibi bir şeydi bu.

— Oturalım, dedi Merve, görüşme odasına geçerek.

Eda sandalyeye yayıldı.

— Burası bana hiç yabancı gelmedi, dedi etrafına bakarken.

Sanki… buraya daha önce de gelmişim gibi. Tuhaftır, değil mi?

Merve, Eda'nın dosyasını eline aldı.

— Eda, dedi, Sana bir şey soracağım. Bir dönem… burada yattığını biliyor musun?

Eda bir süre sustu, sonra kahkaha atar gibi bir ses çıkardı ama gülmüyordu.

— Biliyorum, dedi.

Baban, beni çocukken buraya yatırmıştı. Senin haberin yoktu. Hatta… sen de o sırada bir süre buralardaydın. Ama hatırlamıyorsun, değil mi?

Merve'nin boğazı düğümlendi.

— Neden hatırlamıyorum? diye fısıldadı.

Eda başını yana eğdi.

— Çünkü seninle bir anlaşma yaptık. Sen unutacaktın, ben hatırlayacaktım. Öyle de oldu. Ama şimdi… ikimizin de unuttuğu şeyler var, Merve.

Eda konuşmaya devam ettikçe Merve'nin içi sıkışıyordu.

— O zamanlar, dedi Eda, annem beni buraya bırakmak istemedi. Ama baban çok ısrar etti. 'Bu kızın rüyaları gerçek oluyor, kontrol etmemiz lazım.' dedi.

Merve başını kaldırdı.

— Rüyaların mı?

Eda başını salladı.

— Çocukken… birilerini görüyor, sonra onların başına bir şey geleceğini söylüyordum. Sonra da geliyordu.

Bir gün seninle ilgili bir rüya gördüm.

Her gölgenin bir sahibi vardır.
Ama bazı gölgeler, sahibini çoktan bırakmış... yeni bir bedene yerleşmiştir.
Arat Ruh ve Sinir Hastalıkları Kliniği yıllardır sessizdir, ama sessizlik bu binada bir huzur değil; bir uyarıdır.
Merve Arat, ailesinin karanlık mirasını devralmak için hastaneye döndüğünde, geçmişten yalnızca anılar değil, unutulmuş hakikatler de uyanır.
Gizem'in bilekliğinin bodrumdan çıkmasıyla başlayan küçük bir titreşim, çok geçmeden büyük bir depreme dönüşür:
Çocukluğundan silinen yüzler...
Babası ile Serkan'ın yarım kalmış hesapları...
Ceyda'nın aynasında görünen küçük bir kız çocuğu...
Duvarların içinden konuşan bir ses...
Ve en masum görünen hastada bile kendini tekrar eden aynı cümle:

"Yer aç..."

Merve, Gizem'in gerçek kimliği, babasının kırmızı defteri ve bodrumdaki numarasız kapı arasında ilerledikçe, hem kendi ailesinin hem de kliniğin asıl neden kurulduğunu keşfeder:
Bu bina, sadece ruh hastalarının değil...
gölge taşıyanların sığınağıdır.
Çocukluğun çığlıkları, dededen toruna geçen sırlar, yanlış tedaviler, yarım kalmış yüzleşmeler ve duvarların arasına sıkışmış sesler...
Sonunda Merve şunu anlar:
Bazı kayıplar geri dönmez.
Bazıları ise hiçbir zaman gitmemiştir.
Kayıpların Gölgesi, bilinçaltının en karanlık odalarına, aile mirasının görünmez yüküne ve gerçeğin gölgeyle iç içe geçtiği bir dünyanın kapılarına açılan soluksuz bir psikolojik gerilim romanı.
Kapıyı açmak cesaret ister.
Ama ardındakini taşımak...
bambaşka bir bedel.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN-13: 978-625-6779-53-3
9 786255 779533